

[Aksel Larsen.]

noget pligtstridigt. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt ministeren har optrådt over for folketingset på den måde, han bør optræde. Herom kan rigsadvokaten ikke udtale sig, det er ikke hans sag, og derom har han heller ikke udtalt sig.

Videre siger han, at det ikke bevismæssigt lader sig gøre med fornøden sikkerhed at fastslå, hvorledes der er forholdt med erklæring nr. 1. Ja, jeg må erkende, at hvis det virkelig er rigsadvokatens mening, beklager jeg, at vi har en rigsadvokat med en sådan grad af intelligens. Det lader sig i høj grad gøre at fastslå, hvorledes der er forholdt med erklæring nr. 1. Der er forholdt således, at den har man hemmeligholdt for folketingset og for offentligheden. Det er det, sagen drejer sig om, og så siger rigsadvokaten, at det lader sig ikke gøre at fastslå med sikkerhed, hvorledes der er forholdt med denne erklæring. Rigsadvokaten kan højst udtale sig om sager vedrørende strafferetligt ansvar efter den almindelige straffelov, og derfor giver jeg heller ikke så meget for hans tillægserklæring efter tillægsberetningens fremkomst, hvor han siger, at hvis han skulle afgøre det, var der ingen, der skulle drages til ansvar. Det er ganske vist betænkeligt, at rigsadvokaten tillader sig noget sådant. Derved gør han sig for så vidt også til domsmyndighed. Naturligvis skal anklagemyndigheden sørge for, at ingen uskyldig bliver dømt, men det betyder ikke, at anklagemyndigheden skal benytte sin myndighed til at forhindre, at der, hvor der foreligger den ringeste tvivl, bliver truffet en afgørelse, hvor naturligvis anklagemyndigheden også har pligt til at fremlægge alt, hvad der tjener til forsvar for den tiltalte eller anklagede.

Dernæst: ministerens strafferetlige argumentation kan jeg sådan set gå meget let hen over. Hans påvisning af de og de straffeparagraffer kan ikke bruges i dette tilfælde, for det er slet ikke det, sagen drejer sig om. Jeg behøver heller ikke at give mig til at studere, hvad professor Alf Ross har skre-

vet; jeg har det lettere, jeg kan blot studere, hvad der står i rigsretsloven. Der står i § 14:

„I sager om strafansvar beskikker rigsrettens formand en forsvarer.“

Jeg har forstået, at man har lov til at slutte modsætningsvis af formuleringen i lovparagraffer, navnlig når det er juridiske formuleringer; og når det her udtrykkelig hedder „i sager om strafansvar“, må det forudsætte, at der også kan tænkes sager for rigsretten, hvor der ikke er tale om strafansvar, og alene dermed er hele justitsministerens argumentation om straffelovens paragraffer gjort inderlig overflødig.

Dernæst må jeg minde om, at der i rigsretslovens § 64 står:

„Bedømmelsen af bevisernes vægt er ikke bundet af lovreger.“

Når det drejer sig om en rigsretssag, kan den højtærede justitsminister altså ikke komme og henvise til eller polemisere ved hjælp af alle mulige paragraffer i straffeloven, for der står udtrykkelig i rigsretsloven, at rigsretten ikke er bundet af lovreger.

Derefter vil jeg komme til det, som for mig foreløbig er sagens realitet. Det er spørgsmålet om en ministers ansvar, om en ministers pligt til at tale sandhed over for folketingset. Det er min opfattelse, at det skal en minister have pligt til, og det kan ikke forholde sig, som den højtærede justitsminister synes at mene, at det må være afhængigt af ministerens skøn, hvad folketingset skal have at vide. Nu være det sagt i al almindelighed, men jeg håber, man lægger mærke til det, at folketingset er ret dårligt stillet over for ministrene og i spørgsmålet om bedømmelse af saglige kendsgerninger, der kan tale for, at folketingsets afgørelse i en sag bør falde i denne eller hin retning. Det er meget begrænset, hvad vi i mange sager får at vide fra ministrene i folketingsdebatter. I mange tilfælde kommer vi ud for, når vi har stillet spørgsmål til ministrene, at den eller de pågældende ministre siger: det skal vi gerne give oplysninger om i udvalget, når udvalget er nedsat. Jeg synes